

PROLOG

1806

JAG ÄR BRUD. Jag är hustru.

Jag fylls av iver vid tanken på att mitt liv började idag, för från och med denna dag är jag inte längre Astrid Grandville.

Jag är mrs Collin Poole.

Vi träffades för knappt ett år sedan och jag älskade honom redan från första stund. Jag älskade inte bara hans stiliga ansikte och ståtliga statur, som han delar med sin tvilling Connor. Jag älskade även hans leende mörkgröna ögon, hans klingande röst och hans obändiga intellekt.

Jag älskade att han var rättvis, att han visste så mycket om världen, att han hade nära till skratt och att han var hängiven sin familj och den affärsverksamhet de byggt upp.

Han är skeppsbyggare, min make, precis som hans far före honom. Jag kände bara Arthur Poole en kort tid, men sörjde honom när ett fall från hästryggen bragte honom om livet.

Nu sitter bröderna vid rodret för den verksamhet deras far grundade.

Men inte idag. Idag är alla lediga i Poole's Bay, och huset som Collins far byggde har fyllts av musik och dans, mat och vin, kärlek och skratt.

På den här karga klippan högt över det vidsträckta havet, i det stadiga stenslottet som Arthur byggt, ska vi från och med denna dag bo tillsammans, min älskade och jag.

Vi ska fylla vårt hem med barn, barn som blivit till genom kärlek. Kanske sår vi det första fröet i natt. Vår bröllopsnatt.

Min käraste vän Arabelle, som till hösten blir min syster i laglig mening när hon och Connor gifter sig, frågade om jag var nervös inför att lägga mig i den äktenskapliga sängen som jungfru – just så som även hon kommer att göra.

Nej. O nej, jag längtar efter att få upptäcka vad som följer på kyssarna som får det att hetta så i blodet, som väcker min lidelse så.

Med min kropp tillbeder jag dig. Jag ska hålla mina löften, vartenda ett.

När jag nu ser mig i spegeln i det rum som ska bli vår sängkammare ser jag en kvinna helt olik den flicka hon en gång var.

Jag ser håret, som Collin liknar vid solbelyst siden, som är uppsatt under en rosenkrans med en kort böljande slöja baktill, precis som min mor önskade. Jag ser den vita klänningen som jag oroat mig så för. Den böljar, precis som jag hoppats, ända uppifrån sidenbandet som sitter högt i midjan.

Jag vet att jag inte är någon skönhet, vad Collin än säger. Men jag är tilltalande, särskilt idag när jag går från flicka till kvinna, från brud till hustru.

Jag ser den glittrande ringen han gav mig när han bad om min hand. När han sa: *Jag älskar dig av hela mitt hjärta. Käraste Astrid, jag kommer aldrig att älska någon annan än dig i hela mitt liv, jag kommer fortsätta älska dig till och med när döden tagit mig.*

Nu sitter den ringen, det löftet, den försäkran på min högra hand, medan vigselringen i guld, cirkeln utan slut, sitter på min vänstra.

Kvinnan jag är på väg att bli kommer att älska honom livet ut, till och med när döden tagit henne.

Nu, efter att ha begrundat allt tyst för mig själv en kort stund, måste jag gå tillbaka. Tillbaka till musiken och dansen, till firandet som Collin insisterade på för att uppmärksamma den här dagen.

Jag ska dansa med min make. Jag ska hålla av hans familj som min egen, för de tillhör den nu. Medan pipblåsarna spelar ska jag fira den första dagen på det långa och lyckliga liv vi ska skapa tillsammans.

Det trodde jag åtminstone.

När hon kommer in i rummet vänder jag mig om för att hälsa. Hon ser bekant ut, men innan jag hinner säga något rusar hon mot mig. Jag hinner se kniven blänka till innan hon stöter den i mig.

Åh, så ont det gör! Den smärtan glömmar jag aldrig. Inte heller chocken när bladet skär genom min kropp, en gång, två gånger. Och igen, och igen.

Jag vacklar bakåt, oförmögen att skrika, oförmögen att tala när hon kastar kniven vid mina fötter.

”Du får honom aldrig”, säger hon. ”Du dör som brud, och han kommer att komma till mig. Gör han inte det så svär jag vid ditt blod på min tunga att brud efter brud ska få göra dig sällskap i döden.”

Jag ser förfärat på när hon slickar i sig mitt blod från sitt finger. När jag faller till golvet tar hon min vigselring.

Och på något sätt är det värre än smärtan.

”Ett äktenskap är inget äktenskap förrän det fullbordats. Blott en brud, förlorad för evigt. Förbannelse över dig, Astrid Grandville.”

Hon lämnar mig att dö där på golvet, intill den äktenskapliga sängen jag aldrig kommer att få dela med min älskade. Men min ring, min vigselring. Hur ska jag kunna lämna den här världen utan den?

Blodfläcken breder ut sig över min vita bröllopsklänning samtidigt som desperationen får mig på fötter. I svåra plågor vacklar jag fram till dörren. Mina händer, som är hala av mitt eget blod, får knappt upp den.

Men jag måste hitta Collin. Jag måste ha min ring. Med denna ring ger jag dig mitt löfte.

Rummet förlorar sina konturer, varje andetag är en plåga.

Någon skriker, men ljudet kommer från en annan värld. En värld jag håller på att lämna.

Jag ser honom och bara honom när allt annat bleknar – musiken, de vackra klänningarna och västarna. Alla ansikten blir suddiga och skriken tystnar.

Han rusar fram till mig och ropar mitt namn. Han fångar mig i sina starka armar när benen viker sig under mig.

Jag vill tala med honom. Min älskade, mitt allt. Men cirkeln, löftet om ett långt och lyckligt liv, stals från mig.

Jag känner hans tårar i mitt ansikte, ser skräcken och sorgen i de mörkgröna ögonen.

”Astrid, älskade. Astrid. Lämna mig inte. Lämna mig inte.”

Medan det skymmer alltmer för min blick yttrar jag mina sista ord, avger ett löfte med mitt sista andetag.

”Det gör jag aldrig.”

Och det har jag aldrig gjort.

KAPITEL ETT

NUTID

MAN BLIR KNÄPP av att planera bröllop. När man väl accepterar det som ett obestridligt faktum kan man få det gjort, tänkte Sonya.

Om hon hade fått som hon velat skulle hon hoppat över hela den här galna cirkusen. Hon skulle ha köpt en fantastisk klänning som hon faktiskt kunnat använda igen, och bjudit in familj och vänner till ett trädgårdsbröllop. En kort, vacker vigsel, följd av en riktig brakfest.

Inget storstilat och stelt, ingen stress och inget ståhej. Bara en massa skoj.

Men Brandon ville ha ett storstilat och stelt ståhej.

Så nu hade hon en fantastisk klänning som kostat motsvarande två månaders bolånekostnader, som hon bara skulle ha på sig några få timmar innan hon tvättade den och packade ner den i en låda.

De hade bokat ett tjusigt hotell i Back Bay åt gästerna, som redan var fler än trehundra och kanske skulle närma sig fyrahundra innan inbjudningarna skickades ut.

Inbjudningskortet hade hon formgett själv – hon jobbade trots allt som grafisk designer. Men det gjorde å andra sidan Brandon också, så han hade haft en del att säga till om. Kanske att inbjudningskortet blev något mer formella än hon hade tänkt sig, men de var otroligt fina.

De hade skickat ut save the date-kort flera månader tidigare och ägnat nästan en hel dag åt att ta förlovningsfoton med en professionell fotograf.

Själv hade hon hellre bett en vän ta några ärligare bilder, otvungna

och roliga sådana. Och hon fick medge att hon blivit lite sur när han lagt in sitt absoluta veto mot det. Men bilderna blev trots allt väldigt fina. Sofistikerade. Det blev en elegant, smakfull förlovningsannons som passade ett perfekt, lyckligt par på väg uppåt i livet.

De hade lagt vad som kändes som flera dagar på att planera meny – en formell middag med bordsservering, naturligtvis. Sedan tårta. Hon tyckte om tårta och var fast övertygad om att det var något allvarligt fel på alla som inte gjorde det.

Men hon hade aldrig kunnat ana att det kunde vara så tålmodsprövande att välja bröllopstårta: smak, fyllning, glasyr, utformning, lager och dekoration.

Nu visste hon bättre.

Och så brudgumstårten ovanpå det. Och petit-fourerna dekorerade med hennes och Brandons initialer i guld.

Ihop med besluten kring blommor, musik, bordsplacering, färgval och teman blev det en riktig mardröm, trots den effektiva och oerhört tålmodiga bröllopskoordinatören.

Hon längtade bara tills det var över.

Och i det hänseendet var hon nog lite annorlunda.

Borde inte en blivande brud vilja ha allt ståhej och besvär? Borde hon inte vilja att bröllopsdagen blev speciell och unik, som en saga?

Visst ville hon att bröllopet skulle bli speciellt och unikt, och hon ville absolut leva lycklig i alla sina dagar.

Men.

Alla ”men” hade snabbt hopat sig de senaste veckorna. *Men* det kändes inte som hennes dag, hennes speciella, unika, makalöst spännande dag. Inte alls. På något sätt hade hon förlorat kontrollen över bröllopet. När hon påminde sig själv om att det var Brandons bröllopsdag också, och att han också borde få något att säga till om, så slog det henne att det *bara* var han som fick det.

Hennes vision och önskemål syntes ingenstans. Det gjorde där-
emot hans.

Och det faktum att deras visioner och önskemål var så vitt skilda kanske var ett tecken på att de helt enkelt inte passade ihop?

Om hon grubblade för mycket över det blev hon orolig. Det blev

hon även när de letade hus ihop under tre lördagar, och han prop-sade på ett elegant, modernt, stort kataloghus, medan hon ville ha ett gammalt hus med udda planlösning och charm.

Men.

Om hon inte grubblade över det, utan istället tänkte tillbaka på deras arton månader tillsammans, kom hon inte på någonting att oroa sig för.

Bröllopet var ju bara en dag, och varför skulle inte Brandon få sitt ståhej? Och när det gäller hus är det viktiga vad man fyller det med. De skulle säkert lyckas kompromissa och skapa sig ett gemensamt hem.

Säkert bara nerver, intalade hon sig. Allt började kännas verkligt och på riktigt. Och ett tydligt bevis på det var att provtrycket av inbjudningskortet låg i hennes handväska.

Hon ställde in mötet med floristen, godtog nerver som förklaring – hon orkade inte med det – och körde hemåt.

Där skulle hon få några timmars lugn och ro. Brandon hade något brudgumsbestyr att ta hand om, så hon skulle vara ensam hemma ett tag.

När han väl kom hem skulle de öppna en flaska vin, tänkte hon, gå igenom provtrycket tillsammans, bli färdiga med gästlistan som bara fortsatte att växa och beställa inbjudningskortet. Sedan var de klara med sin del, eftersom Brandon anlitat en kalligraf som skulle adressera dem.

Hon kunde förstås ha textat själv, men visst, hon tänkte inte beklaga sig över att hon *slapp* adressera flera hundra inbjudningskort.

Hon tog sig fram i Bostons lördagstrafik med rutan nervevad och musiken uppskruvad. Om åtta veckor, tänkte hon, skulle det vara höst – hennes favoritårstid – och då skulle träden explodera i olika färger och allt det här skulle ligga bakom henne.

Hon var tjugoåttio och närmade sig snabbt tjugonio och slutet på ytterligare ett årtionde. Hon var redo att slå sig till ro och bilda familj. Och om åtta veckor skulle hon gifta sig med mannen hon älskade.

Brandon Wise – smart, begåvad och romantisk. En man som gått

sakta och försiktigt fram när hon kände sig tveksam till att inleda en relation med en kollega.

Han hade lyckats övertala henne – och hon hade gillat det.

De grälade nästan aldrig. Han var oerhört snäll mot hennes mamma, vilket var viktigt. Han trivdes i hennes vänners sällskap, och hon i hans.

Visst var de olika på många sätt. Han gick gärna på cocktailpartyn, middagsbjudningar, vernissager – vilka sociala tillställningar som helst – alla kvällar i veckan. Hon behövde sprida ut sådant och värna om sina lugna hemmakvällar.

Han ägde fler par skor än hon – och då gillade hon ändå skor.

När de pratade om att köpa hus nämnde han att de borde anställa en trädgårdsmästare, medan hon föreställt sig att hon skulle klippa gräset och ta hand om trädgården själv.

Men vem ville gifta sig och leva med en klon av sig själv?

För mycket av samma blir tråkigt i längden.

När hon parkerade hemma ångrade hon att hon ställt in mötet med floristen. Hon borde ha fixat det. Blommor, precis som tårta, var ju något som borde göra en glad.

Hon skulle gottgöra honom genom att slänga ihop något till middag.

Ett knep för att hindra honom från att föreslå att de skulle äta ute? undrade hon för sig själv medan hon gick mot deras del av parhuset. Kanske det, men han fick komma hem till en middag som puttrade på spisen och en flaska vin, och det var inte så illa.

De skulle äta, dricka och bli klara med den där jäkla gästlistan.

En tyngd skulle falla från hennes axlar om hon fick bocka av det.

Och då kunde de tillbringa lördagskvällen nakna i sängen.

När hon öppnade dörren och klev in i hallen hörde hon musik. Och några meter bort, där hallen övergick i vardagsrum, såg hon en damsko.

En röd med stilettklack.

Hon lade handväskan på hallbordet och släppte ner nycklarna i skålen som stod där. Sedan böjde hon sig sakta ner och plockade upp skon.

Den andra låg en bit från sovrummet, alldeles intill en vit, lång klänning utan axelband.

Musiken strömmade ut från sovrummet – lugna, sexiga toner som då och då överröstades av en kvinnas andfådda tjut och stön.

Brandon gillar att lyssna på musik medan han har sex, tänkte hon likgiltigt. Han är nog med det.

Det tyckte hon var rart. En gång i tiden.

Eftersom de inte hade brytt sig om att stänga sovrumsdörren klev hon helt enkelt över den övergivna klänningen och sparkade undan skjortan och byxorna.

Vem hade kunnat ana, tänkte hon, att kärlek kunde slockna lika fort som en låga i hård blåst. Utan att lämna minsta spår.

Hon såg sin fästmans arsele guppa upp och ner när han stötte in i kvinnan under sig. Kvinnan som lindat benen runt hans midja och ropade hans namn.

Hon såg först på skon som hon fortfarande höll i handen och sedan på det nakna, vänstrande arslet.

När hon kastade iväg den och den träffade sitt mål tänkte hon: jodå, det där blir ett blåmärke.

Han ryckte till och vände sig klumpigt om. Kvinnan fick ur sig ett kort skrik och försökte dra upp det tillskrynklade lakanet över sig.

”Sonya.”

”Håll tyst”, fräste hon åt honom. ”Herregud, Tracie, vi är ju *kusiner*. Du ingår i brudföljet.”

Tracie snyftade och drog hårdare i lakanet.

”Sonya, jag ...”

”Håll tyst, sa jag. Det här är så jäkla klyschigt. Klä på er och försvinn. Båda två.”

”Förlåt mig.” Tracie fortsatte snyfta medan hon nappade åt sig bh och trosor från golvet. ”Förlåt mi ...”

”Inte ett ord till. Jag vill aldrig prata med dig igen. Om det inte vore för att din mamma är min moster, som jag är väldigt fäst vid, så ... Håll mun och försvinn härifrån.”

Tracie ryckte åt sig klänningen i farten och drog den över huvu-

det medan hon gick, utan att ta på sig underkläder. Skorna brydde hon sig inte om.

Hon lämnade dörren öppen efter sig.

"Sonya, jag har ingen ursäkt för det här. Det var ett snedsteg, jag . . . "

"Jag förstår. Så du trampade snett, dina kläder flög iväg över hela rummet och du föll naken över min kusin. Ut härifrån, Brandon. Gå naken om du vill, eller dra på dig lite kläder först. Sedan ska du ut ur mitt hus."

"Vårt hus", sa han.

"Det är jag som står på lånet."

"Ålskling . . . "

"På allvar? Om du kallar mig det igen vet jag inte vad jag gör. Ut härifrån, sa jag."

Han drog på sig ett par chinos. "Vi måste prata. Men först måste du lugna ner dig, så jag . . . Vart ska du?"

"Jag ska hämta min mobil." Hon gick bort till handväskan och tog upp den. "Nu ringer jag polisen och ber dem avlägsna dig från mitt hem."

"Kom igen, Sonya", sa han med nedlåtande ton. "Det skulle du aldrig göra."

Hon stod där med mobilen i handen och såg på honom. Vältränad med mörkblont hår, tillrufsad av en annan kvinnas händer. Det släta, stiliga ansiktet och de livsfarliga blå ögonen.

"Du känner mig visst inte så bra som jag trodde." Hon plockade upp hans nyckelknippa ur skålen, lossade husnyckeln och kastade ut resten genom dörren. "Ut."

"Inte utan skor."

Hon öppnade garderoben, tog fram ett par av hans tofflor och kastade dem på honom. "De här får duga. Stick nu, annars skriker jag och ringer polisen."

Han böjde sig ner, tog upp tofflorna och tog på sig dem. "Vi får prata när du har lugnat dig."

"Det kommer inte att hända."

Hon smällde igen dörren och låste efter honom.

Sedan stod hon där och väntade på tårarna, förtvivlan, bedrövelsen. Men inget av det hade en chans mot ilskan.

Hon tittade på mobilen hon hade i handen.

Medan hon tog några djupa andetag gick hon bort till soffan och satte sig. Hon började skriva ett sms, men hennes händer skakade för mycket.

Hon ringde istället.

"Hej!"

"Cleo, kan du komma hit? Jag behöver dig verkligen."

"Bröllopskris?"

"Det kan man säga. Snälla, kom."

Nu lät Cleo plötsligt inte munter längre, utan oroad. "Är allt bra?"

"Inte direkt. Kommer du?"

"Visst. Jag är på väg. Vad som än har hänt så löser vi det, Sonya. Jag kommer om tio minuter."

Det är redan löst, tänkte Sonya, och lade ifrån sig mobilen.

Cleo gick runt i vardagsrummet med sitt andra glas vin i handen. Hennes långa ben stack ut ur ett par kortkorta shorts. Det stora, lockiga, gyllenbruna håret var uppsatt i en slarvig knut.

Ilskan lyste i hennes rovdjursögon.

Ju argare hon blev desto mer gjorde sig barndomen i Louisiana påmind. Och Sonya kände sig allt lugnare. Det här var kärlek, tänkte hon.

"Vilket as. Vilken satans jävla lögnhals. Och Tracie? Det finns inga ord som är äckliga nog för att beskriva henne. Din egen kusin! Förstår du hur störd och vidrig hon är som hjälpte mig planera din möhippa?"

"Hon grät."

"Det räcker inte. Inte på långa vägar. Mig slipper hon inte undan. Hon ska få, tro inget annat."

"Tack, Cleo Fabares. Du är bäst."

"Åh, gumman." Cleo sjönk ner i soffan igen, ställde ifrån sig vinglasen och kramade om Sonya hårt. "Jag är så ledsen. Det är jag verkligen."

”Jag vet.”

”Vad vill du göra?” Cleo släppte taget om Sonya och såg på henne med sina stora, bruna ögon. ”Säg bara vad du vill ska hända, så ordnar jag det. Mord? Halshuggning? Kastrering?”

Sonya log för första gången sedan hon kom in genom dörren tidigare samma dag.

”Skulle du använda din farfarsfar Harurtos samurajsvärd?”

”Med nöje.”

”Det får bli vår reservplan.”

”Varför skriker du inte? Varför har du inte sparkat till något? Det har jag god lust att göra. Jag vill sparka Brandon i skrevet. Men först behöver jag köpa ett par kängor med stålhätta. Sedan får jag skaffa ett knogjärn och ge Tracie en smocka i ansiktet. Men det är jag, det”, sa hon och tog upp vinglasen igen. ”Vad vill du göra?”

”Precis det jag gör nu. Sitta här och dricka vin och se min bästa vän bli förbannad och rasande för min skull.” Sonya tog Cleos lediga hand. ”Hon grät, inte jag.”

”Jag har en axel du kan gråta ut mot om det behövs.”

”Det gör det inte. Undrar vad det säger om mig. Det hela var som en filmscen. Den korkade tjejen hittar sin fästman och en av sina brudtärnor nakna i sängen.”

”Du är inte korkad.”

”Gällande det här var jag det. Han hade satt på ’Video Phone’ med Beyoncé.”

”Lägg av.”

”Det är sant.”

Cleo kunde knappt hålla sig för skratt. ”Förlåt.”

”Det gör inget. När jag tänker på ... att om jag inte hade ställt in det där mötet, om jag inte hade kommit på dem ...”

Nu var det Sonyas tur att resa sig och börja gå runt i rummet med raska steg, i sina perfekta gå-ärenden-på-stan-jeans. Hon gestikulerade vilt med handen som höll i vinglasen och drog den andra genom håret.

Hon släppte ut det mörkbruna håret som hon haft uppsatt i en hästsvans.

”Det är det värsta, Cleo. Det är verkligen det värsta. Jag hade gift mig med ett vänstrande svin. Och på hans sätt dessutom, och det kan jag inte släppa. Balsalen på hotellet han ville hyra, den överdådiga festen han ville ordna, den idiotiska, fem våningar höga bröllops-tårtan garnerad med sockerglasyr och guldsocker han ville beställa. Hur kunde jag tappa bort mig själv så?”

”Du verkar ha hittat dig själv igen. Och jag gillade honom. Det gjorde jag faktiskt, och det kan *jag* inte släppa. Visst tyckte jag att bröllopet verkade lite överdrivet, att det inte riktigt var din stil, men det var ju trots allt din stora dag. Så varför inte? Men ... Nej, innan jag kommer till det vill jag säga att det är skönt att se att du hittat din inre vrede igen.”

”Den har funnits där hela tiden. Men jag gillade att se din ta över ett tag.”

”Okej. Men. Du ställde trots allt in mötet, och du kom på dem. Du kommer inte att gifta dig med det där svinet. Ödet ville dig väl.”

”Om ödet velat mig väl skulle jag bett honom försvinna ur mitt liv för länge sedan.”

”Du behöver mer vin.”

”Jag ska hämta mer. Mycket mer.”

Sonya tryckte fingrarna mot ögonen, inte för att hålla tillbaka tårarna, utan i ren frustration.

”Jag måste avboka allt, Cleo. Hotellet, fotografen, filmaren, tårtan, blommorna. Åh gud, den idiotiska stråkkvartetten jag inte ville boka, och bandet. Jag får inte tillbaka någon handpenning. Fan också, jag hämtade liksom precis provtrycket av inbjudningskorten. När jag tänker på alla timmar jag lagt på det ...”

”Behåll det. Vi lägger en förbannelse över det och när det blir fullmåne gräver vi ner det ihop med ett par av hans kalsonger. Var-enda gång han får för sig att flirta med en annan kvinna kommer han att drabbas av akut klåda i skrevet.”

”Nu låter du som din kreolska mormor.”

”*Bien sûr*. Jag hjälper dig att avboka allt, och kanske kan vi snacka till oss en del av handpenningen. Sedan kräver du att det där aset

betalar hälften av resten. Jag gillade aldrig tanken på att det bara var du som låg ute med pengar.” Cleo fnyste och tog en stor klunk vin till. ”När jag verkligen tänker efter inser jag att jag nog aldrig tyckte särskilt bra om honom i alla fall. Det var bara något jag intalade mig.”

”Han betalade för repetitionsmiddagen och bröllopsresan. Men det spelar ingen roll. Jag har lärt mig min läxa. Och jag skulle verkligen behöva hjälp med alla avbokningar. Åh herregud, önskelistan.”

Sonya lade handen på magen för att lugna den.

”Vi blev precis färdiga med önskelistan med bröllopspresenter. Och imorgon skulle vi gått på två visningar.”

”Det vi ska göra nu är att dricka mer vin. Och beställa pizza. Låna mig något att sova i, så går vi igenom allt som måste göras.”

”Sover du över?”

”När min bästa vän, som jag delade rum med på college, som jag delar allt med och aldrig skulle lämna i sticket, hittar sin fästman i säng med sin kusin, då sover jag över.”

För första gången den dagen kände Sonya tårarna bränna i ögonen. Men inte av sorg eller smärta, utan av tacksamhet.

”Tack. När jag tänker på allt som måste göras vill jag bara gräva ner mig. Nej, förresten”, rättade hon sig, ”jag vill bara gräva ner Brandon. Jag...” Hon avbröt sig när det knackade på dörren, kastade en blick ditåt. ”Du tror väl inte...?”

Cleo såg arg ut. ”Jag öppnar. Åh, jag önskar att jag hade de där kängorna nu, men ett knä i skrevet får duga.”